

licul

Humor și satiră

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr. pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Răsboiu ori pace?

Asta-i întrebarea Țilei, dar' nime nu știe ce va răspunde nóptea!

D'ocamdată tóte statele europene își cumpără puști cu repetiție, adecă puști de acelea, cu care într'o minută poți omorî un om de 25 de ori.

Cu alte cuvinte, până-când în trecut, ómenii numai odată-n vieată se puteau împărtășí de dulcea și gloriósa plăcere de a murí pentru patrie, în Țilele nóstre, prin ajutorul puștilor cu repetiție, ori-cui 'i-se dá dulcea și plăcuta ocasiune de a murí într'o minută de 25 de ori pentru patrie. Ferice de bunii patrioți ai Ungariei!

Judecând după înarmările tuturor statelor europene, pacea e asigurată, și desigur până atunci asigurată, până-când se vor afla puști de acelea, pe care le vei putea trimite singure-n bătaie, și cătanele se vor putea juca neconturbate prin birturi sau cafenele, cărți sau bilard!

Vorbă veche: „Si vis pacem para bellum“, sau pe românește: „dacă vrei, ca sócrata se tacă, Țineți palma gata, ca s'o rați preste pupază!

Și pace are se fie în Europa. Asta a ȕis'o însuși Bismarck, și Bismarck nu se amestecă în afacerile altor state europene, pentru-că tôte fac ceea ce el vrea!

Numai unul e în Europa, care, când Bismarck ȕice: „Pagat ultimo“, strigă „contra ultimo, Pagatfang!“ Esta-î Muscanul. Dar' pentru cojocul Muscanului avem noi cești din Ungaria ac. Eroii dela Pester Lloyd și cei dela Ellenzék, cărora, jucând Tarok, le place a ținea cu Bismarck, deloc vor striga Muscanului: Recontra!

Așa-s eroii noștrii din Ungaria: Dacă vine Muscanul se dau, dacă nu vine însê, atunci se bat până la ultima picătură de sânge!

Logogri fe

BCU Cluj / Central (de Vlangali) Library Cluj

Totul meu, un nume,
De femei purtat;
Și cetit cum nu se pune,
În copaciu s'a transformat. „Nina“.

* * *

Prima-mi parte din trei părți
O afli în joc de cărți;
Cu a dóua s'arată o națiune,
Ce invers cetit, tot așa vê spune,
Partea a treia, o plantă care,
Omenimei e mult folositóre;
Întreg cuvântul e lesne de gicit,
Ba-n timpul din urmă chiar regii l'a simțit.

„As-sas-in“.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da !

Mărcuțele sai în sus
Și du la lume răspuns,
Câte-ntrênsa ai zărit
Decând nu te-ai mai ivit!

Întornă-te dorului
Că-n tractul Indolului
În comuna Baiosora
Este-un popă ca o cioră!

El e greco catolic
Și-i bun prietin cu Izig,
Ba făcù minuni mai an
Domnul Filoftei Muntean.

Prin nobila lui purtare
Duceși turma la pierdare
Și căci e așa cinstit
Doi fi 'i-s'au calvinat!

Și Filoftei d'a trăi
Tot satul s'a calvinî
Că pe dascăl huiduî
Și poporul învrăjbi.

Jocă-l deci Mărcuțule
Se-i pâraie ósele
Și barba 'i-o țipă-n huci
Pe el du-l între năuci!

Ori mai bine-l ia cu tine
Și-l jocă cum se cuvine
Se-l cunóscă lumea bine
Se nu ne facă rușine!

Mă Marcule drâmboiat
Spune tu adevărat
Cine e popa Bociat,
Din Bouțariu, din Bănat?

Jocă bine puiu de urs
Că-n Bouțariul de sus
Avem un drăguț de popă
De-ar fi bun numai de dobă.

Se chiamă Andrei Bociat,
Đi și nópte-i mort de beat
Cu preutésă cu tot,
Bate-l, Dómne, de nărod.

În mult iubitul lui birt,
La jidanul pentru spirt,
Duce ciaslov, patrafir
Și glăjuțele cu mir.

Acolo bea cât un porc
Cu preutésă cu tot,
Apoi prinde a juca
Și din gură a striga:

Jocă popii
Ca și țapii!
Lasă jóce dacă știu
Că dór' au beut rachiul!

Stă-n birt până diminéță
Cu cinstita-i preutésă,
Ear' când e în đori de đii
Mi-i îmbrâncesc Jidovii.

Mi-i îmbrâncesc și mi-i scot
Tărându-i pe jos cum pot,
Că dór' dómna preutésă
E nemeșóică alésă.

Și apoi ca preutésă
Și nemeșóică alésă
Înjură adese-ori
Vlădică și consistori!

Hop, Mărcuț, nu fi tâlhariu.
Scóte-mi-i din Bouțariu
Și mi-i du pe Micotta
Se nu-i mai vadă lumea!

Că lumea decât se-i vađă
Mai bine focul se-i arđă,
Că și dracului îi jale
C'a făcut așa tândale.

Drept aceea, tu Mărcuț
 Du la lume un răspuns,
 Că popă cum e Bociat
 Nici la dracul n'ai aflat.

Dar' apoi nici preutésă
 Cum e a lui jupânésă
 De bețivă și murdară
 Nu-'i țigan în cort afară.

Hop, Mărcuț, că te lipesc,
 Jócă și-n comuna Esc
 În Solnok, Doboka megye
 La Joan Goronu bebea!

Hop, că preotul Goron
 E ortodox de bon-ton,
 El cu vecina Domnița
 Petrece tótă noptița.

Și dacă află creștinii
 El invită toți străinii
 Cu Domnița a-l împăca
 Care-i de pănura sa.

Hop, Mărcuțule desculț
 Jócă și-n satul Măluț
 Ce-'i lângă Someșul mare
 Hop, Mărcuț mai tare!

Că și acolo avem un popă
 Numai bun de pus pe dobă
 Iscălit Petri Gavrilă,
 Hop Mărcuț, nu-'ți fie milă!

Că el e un beutor,
 La beție are spor
 De-ai jura, că preoția
 'I-a dat'o numai beția.

Spune lumii se-nțelégă
 De acest preot de trébă
 Care și lampele varsă
 Dacă-'i sătul de vinarsă.

Dă-'l de gol la lumea mare
 Că, de-'i vorbă de 'nturnare
 Să se pocăiască acum
 Ori-'i dați la dracul drum!

Hop, Marcule, că te-oi rade
 De nu-i spune că-n Cenade
 Colo aprópe de Blaj
 Sânt trei ómeni cu curaj:

Unu-'i popa Aurel
 Al doilea-'i colectorel
 Ear' al treilea e lumină
 Ce la vinars se închină.

Ei tustrei tótă noptița
 Jócă în crâșmă foița
 Și beau mereu la vinars
 Până le iasă pe nas.

Spune lumii se o știe
 Ce fac dînșii în beție;
 Ear' Aureliu Rățoi
 E vestit și-ntre cotoi.

Deci cu astfel de lumine Cinadenii vęd prea bine Calea spre moralitate, Vancea-'i aprópe, 'i-a bate!	Dar' apoi câte <u>scandale</u> Face-n birturi și pe cale A le scrie, nu-ndrăsnesc, Chiar țigani-'l pismuiesc.
La Petroșeni, męi Marcule, Spune c'avem multe mule Cari se cred civilisate Căce trăiesc desbinate!	Tot prin el, precum se spune, S'au înscenat o minune: O muiere împinsă — trasă O se fie preutésă!
Spunele sę se unescă Ca puterea se le crească, Căci ținęnd strıns la olaltă Pot <u>da și cu bāta-n baltă!</u>	Id est: Aurelia Nevāstuța lui Dura Și-a multor împinși și trași Capėtă cleric de Blaj.
Ba, uniți de vor trăf Și-n prostie pot spori Numai de s'or închina La jidani ca și-acuma.	Anume un berbec voinic Ce merge-n Filpișul mic Ca preot — acum eñ spune: Asta n'ar fi o minune!
Marcule, de-'i mai putea Întórnă-te și-n Teaca, Pe la moșul Băbălău Care-'i mare meteleu!	N'a vędut el, sară-'i ochii Cum âmblă ea cu gendarii, Cu finanții, cu căprarii Ba dóră și cu ciurarii?!
Las' că-'i bătrân ca ș'un căne, Dar' n'are pic de rușine; Cască două guri d'odată, Se sfădește, bea, se-'mbată.	N'a aflat el vre o fată Ca un clericuș de treabă? Dar' cum đic, tot Băbălău Făcu și-ací pontul sęu.
Cum-că-'i prostelcând consimte Cască gura dinainte, Când vede că n'are drept Cască gura din dărept.	Vai! și lui nu-'i e rușine Batăr îi bătrân c'un căne, Ci cu purtarea-'i nātângă Tótă cinstea ni-o mănāncă!

Mai sai Marcule un pic
 Și te du în Chimitelnic
 La protopopul unit
 La Maior cel proslăvit.

Hop! că Maior cel bogat
 S'a pus numai pe'ndopat:
 Mâncă, bea, se veselește
 Dar' o fôie nu cetește!

Apoi șcôla se 'i-o veđi
 Stai pe loc și-ncremenezi,
 Că cotețul porcilor
 E mai mult ca șcôla lor.

Altcum Maior drept gândește,
 Lui șcôla nu-i mai lipsește
 Nici gazete, cărți și foi
 Bine c'are oi și boi!

Dar' Blajul, Blajul ce face
 De lui Maior îi dă pace
 Se-și bată chiar joc de șcôlă:
 Consistorule, te șcôlă!

Marcule, îți cuvintez
 Mergi jôcă și la Hurez
 Colo-n țara hreanului
 Lângă apa Oltului.

Că acolo primariul
 Cu domnul colectorul
 Vor a face un geșeft
 Punând un popă deștept.

Dar' poporul nu voiește,
 Deci primarul se trudește
 Mai cu buna, mai cu rău
 Se-și popescă fiul său.

Colectorul are fată
 Și el lumea o îmbată
 Se o facă dómn'alésă
 Chiar în Hurez preutésă.

Deci strigă Mărcuț vecine:
 Fiele de bine
 Și mi-'i scóte la imăș
 Dummer Kerl von Fogaraș!

Măi Marcule fetul meu
 Jôcă-mi ș un solgăbirău
 Și anume pe Borha
 Dela Mureș Iliia.

Că domnul solgăbirău
 E un lene-n feliul său,
 Lene personificată
 Cum nu e în lumea lată

Dar' îi place mult glăjuța
 Și-i place și birtășița,
 Și rugina satului
 Katița-'i drăguța lui.

Pe sate el când se duce
 Vénéză tot gură dulce,
 Dar' âmbra-va pieptănat
 Domnul Borha cel bărbat.

Spune-î deci să se ferescă
De vrea se nu o pătască
Ori de nu... sărăcă lele
Cum 'i-om vedea ciur din piele!

Sus Marcule di-hai-na!
Jocă-'mi pe „Lugoșiana“,
Că pân' ce tu vei juca
Eu din ciur îți voi cânta:

Lugoșienii neuniți
Burtă grosă pricopsiți,
Într'o Ți se sfătuiră
Și cu sgomot hotărîră.
În biserica cea mare
Ne lipsesc multe altare:
Bachus cel mângăitor
Vinerea cu a ei surori,
Alți Ței, Ține de 'nchinare
N'au „Capiștea“ cu altare
S'aducem și lor prinos
Pentru noi mult de folos.

Țis, și-ndată s'apucară
Dup'acea Ți de ocară,
Lângă biserica mare
Fac „Capiștea“ de-nchinare;
Cât mai căutată se fie
O botéză „Concordie“.

Și bărbați, muieri, copii
Cu preoți din cei mai pii

Milostivii advocați
Ș'alți cucernici literați,
Făr' d'aface osebite
Neunirea de Unire
L'a „Concordiei“ altare
Merg droie spre închinare.

Ce a fost ce s'a 'ntêmplat
În al Țeilor palat,
Că-n „Capiștea“ mult căutată
Întră pisma înfuriată,
Și cu biciul ei plesnește
De „Concordia“ amuțește;
Și fideli-'i devotați
D'acest Satan alungați,
Fug pițiș spre închinare
L'ale lui Juda altare.
Și d'atunci la „Concordia“
Ș'a pus altar și „Urgia“.

Nu mă mir d'astă 'ntêmplare
Fiind firescă urmare:
Cine drac să se gândescă
Se cerce și se-nfrățescă
În Capiștea „Concordiei“
La altariul „Urgiei“
Unirea cu neunirea
Dragostea cu resvrătirea,
Care de când lumea știe
N'au trăit în armonie.

Urzică Scandalografescu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Până-când maturul nostru corp legislativ se ceartă-n Budapesta, ca-n bordeiu, despre pozonarele gôle ale statului, bolunđii dela Ellenzék din Cluj, cu 3 pițule-n pozonar, vreau se maghiarizeze Orientul. Cei din Budapesta, înotând în marea cea neagră a deficitului, dau din mâni și din picior, ca să se susție deasupra apei; cei din Cluj, cu 3 pițule câștigate la cerșit, vreau se îmbete nu numai naționalitățile din Transilvania, dar' întreg Orientul cu țuica ideii de stat maghiar. Cei din Budapesta, ca se pótă juca hora stăpânului, fac lui Rothschild serviții de iobagiu. Cei din Cluj, ca să se pótă face membrii ai Kulturegyletului, împrumută taxa de membru dela ori-care Izig Păduchiosenberg, numai ca se maghiarizeze naționalitățile.

Atât cei din Budapesta, cât și cei din Cluj, ca mâne se vor îneca, ca țiganul la mal, în marea șarlatanărismului ovreesc, pentru-că eu nu știu până unde vor mai sări cei,

din Budapesta și cei din Cluj cu idea de stat maghiar, când totă materia statului se va afla în punga Ovreilor.

Ungaria de azi, numai în formă mai e stat maghiar, în fond e ceea-ce scriptura numește pentru fii lui Israel „țara făgăduințelor”. Ungaria de azi e un pašalic al lui Rothschild etcetera răioși din Galiția. Cei din Budapesta și cei din Cluj gubernează azi din grația lui Rothschild, și eu nu știu, când se vor sătura de atare grație, unde vor afla un Faraon, ca se-și scape țara de perire.

Nu naționalitățile din Ungaria subminează statul maghiar, precum cred cei din Budapesta și cei din Cluj, asta o fac Ovreii închinându-se ideii de stat maghiar. Numere cei din Budapesta și cei din Cluj, realitățile avitice maghiare, pe care Ovreii le-au adus la tobă, și se vor convinge, că Ovreii, acești pretinși anteluptători ai ideii de stat maghiar, sau pe românește, acești lupi îmbrăcați în maghiarcă, sînt principalul element desnaționalisător al fiilor lui Arpad. Câți proprietari maghiari cunosc numai eu, pe care Ovreii, jucând ciardaș pe sunetul tobei, 'i-au adus la sapă de lemn, ear' maghiarul ajuns la sapă de lemn, se romanizează, pentru-că, similis simili gaudet, sau pe românește: „Maghiarul calicit, numai ca român, pleacă la cerșit!

Terminul „Ovreu” în toate limbile vorbite de ființă omenească, însemnează: Ruina moralității și a bunăstării poporălor. Ovreul, dela regele Egiptului Faraon, până la fiitorul rege al Bulgariei, Nyarady, a jucat și va juca, față de moralitatea și averea poporălor rolul, pe care azi în Ungaria, față de cei judecați la streang, îl joca „Kozarek!”

Dar', perirea ta din tine Israile! Dacă Maghiarii avînd ochi, nu vîd de unde li se pregătește ruina, noi Români, care, după Tribuna, sîntem un neam de ómeni chibzuiți,

ar trebui se umblăm cu ochii deschiși, și, unde vedem p'un Ovreu, că ne nimicește moralitatea și ne mănca averea, se-l pălmuim până-ce-i vor sări ochii, ca se caute, ca orbul Brăila, încătrău duce drumul cătră Palestina. Chibzuiala Românului însă, din care Tribuna face atâta capital, mi se pare, că e numai de Joi până mai d'apoi, Vinerea n'o ajunge. Înțeleg aici special „Vinerea“, acea comună curat românească de pe așa numitul „Câmpul Pânei“, din părțile Orăștiei. În această comună, până estan, n'a fost Ovreu. Estan, marele pedagog Nicolae Herlea, care pentru meritele sale pedagogice, mai anii trecuți, a fost alungat din Orăștie, a introdus primul Ovreu în Vinerea, pe Izig Mendel.

Așa marele pedagog Nicolae Herlea, își pôte pune meritele sale pentru națiune într'o cumpănă cu popa din Ghijasa, care mânca Vinerea cu dulce, și-n 1848 a introdus pipa-n biserică.

Vorbă scurtă și sărăcia spirituală a lui Nicolae Herlea: În comuna românească Vinerea se afla de dăunăți ș'un Ovreu. Acesta s'a incuartirat, ca cârciumar, în casa parochială, drept preste uliță dela întrarea în biserică, și până când popa va striga din altar contra Ovreilor, pentru-că au restignit pe Christos, Vinerenii se vor sugruma moralicește și materialicește în cârciuma comunală, de Izig Mendel, întru mărirea marelui pedagoguman Nicolae Herlea!

Eu din parte-mi, dacă aş fi popă românesc, aş afurisi pe ori-care român, care mănâncă sau bea dela Ovreu, până-ce i-ar sări dinții și măselele, și limba i-s'ar face proțap în gură. Vinerean fiind însă, aş prinde pe Nicolae Herlea cu Izig Mendel în jugul dela un car încărcat cu lupi, aş slobozi apoi toți câinii din sat după ei, și numai după-ce ar fi trecut de hotarale Vinerii, aş chieama câinii înapoi, ca lupii se-i pôtă mânca pe amândoi în hodină!

Stan Pătitul.

Am auzit d'o întâmplare, care nu s'a mai întâmplat dór', decând Iordanul s'a întors, și nu se știe în ce parte o a luat. În săptămâna trecută, fiind la târgul din Tîrgul Murășului, un țaran din părțile Târnavei-mici, 'mi-a istorisit în cârciumă, următoarea întâmplare de Bobotează:

La noi în sat, avem doi popi neuniți în credință, dar amândoi uniți în beură. De neci unul nu poți dice că-i

bețiv, pentru-că neci unul nu se uită la rachiu, când are vin pe masă, și-n lipsa de vin beau și rachiu, dar' amândoi au slăbiciunea, că nu sufer beutura-n sticlă, ba chiar vinul îl beau mai bucuros din ólá, și după-ce au beut destul, aruncă cu óla-n câni.

Apoi, la noi în sat, mai este și obiceiul, că, când nu se face vin, ovreul are totdeauna rachiu, și ómenii din sat, ca se omenească pe popa în ajunul Bobotezii, când botează din casă-n casă, estan, nefăcându-se vin, au pus rachiu pe masă. În tótă casa, la sêrac ca și la bogat, masa țaranului credincios, afară de diferite mâncări de post, afară de pogace, două-trei còste de porc, era împodobită c'o litră de vinars ovreesc, și, pe deasupra, cu vestitul fuior al popii. După ce botează, popa se pune la masă, mănâncă din bucate, bea rachiul, ear' pogacea, còstele de porc și fuiorul le încarcă într'un sac pe spatele unui catâr cu două picióre, purtat cu sine spre acest scop, sau cum dic ungurenii, pe spatele celui cu scrófa.

Un nãrav rêu au amândoi popii dela noi, că nunu-mai la Bobotează, dar' și cu alte ocațiuni, când beau prea mult, încarcă beutura d'oparte, ș'atunci nu mai pot merge oblu.

Așa s'a întâmplat și la Boboteaza trecută.

Satul nostru, afară de împărțirea confesională, se mai împarte și prin un pãrau afund. Creștinii, uniți și neuniți, șed și dincóci și dincolo de pãrau, așa încât popii umblând la Bobotează prin sat, sânt adeseori siliți a trece pãraul încóci și-ncolo preste niște punți, dintre care unele sânt tot așa de înguste, ca și puntea, care duce de pe pãmânt în Raiu.

În alți ani, când, pe la Bobotează, gerul era de regulă mare, și pãraul înghețat, popii botezând prin sat, când nu se mai nãdăduiau în tãria vinelor dela picióre, treceau

preste ghiața din pârâu. Estan călduros fiind timpul pe la Bobotează, și apa din pârâu puțin înghețată, popii au fost siliți a trece pârâul preste punți.

Așa s'a întâmplat, că popii dela noi, după-ce, botezând, au încărcat beutura d'oparte, trecând unul preste una, celalalt preste altă punte, mai totodată, au căzut în pârâu și:

Apa lin curgea la vale,
Pintre popi făcându-și cale!

După popi, ca înaintemergători, a urmat și suita lor, și pârâul d'odată era plin de fețe bisericești.

Așa s'a împlinit și scripturii: „Cel-ce sapă altuia grôpa, cade însuși în ea!” — Popii noștri au botezat până-ce însuși au căzut în botez, numai dracul, că apa din pârâu, nefiind molivită, intra pe tôte găurile.

Singur unul, din tótă suita popilor noștri, n'a avut parte de botezul din pârâu. Acesta era scrofarul popii celui unit, sau individul, care purta pe spate sacul cu sfințele pogăci și cuviósele cóste de porc. Scrofarul popii celui unit adevă, lunecând de pe punte, cu trupul a dat într'o parte, ear' sacul cu povara Bobotezii a dat în cealaltă parte, și puntea fiind la mijloc, el ținând de gura sacului cu amândouă mânilé, spëndura în aer, ca Duchul Sfânt, când s'a pogorît preste ape.

Și norocul, că scrofarul popii celui unit, ne mai putând ținea, dela un timp încolo, de gura sacului, a început a striga, ca din gura șerpilor: Tulvai! Săriți într'ajutor!

În urma acestei strigări, ómenii din vecinătate s'au adunat și, spre norocirea noastră, au scos pe popi din pârâu, pentru-că altcum aceștia ne beau tótă apa din pârâu, ș'atunci de ce folos ne-ar mai fi fost noué pârâul.

Nenorocire nu s'a întemplat. Singur crâsnicul cel neunit, cădend, 'și-a frânt țevă cea lungă dela pipă, și asta era făcută din toiagul, pe care Moise prorocul, aruncându-l, s'a prefăcut în șerpe!

Cocóna Gurădulce.

Câț, că pețitorii voștri nu'și schimbă năravul!

În ȃilele mele, îndată se trecea anul nou și Boboteaza, bășbăiau pețitorii prin tóte ulițele, ca gândacii-n luna lui Măiu. Unde era fată mare la casă, tot măgarul sbera la pórtă, și câni lătrau tótă nóptea, pentru-că, de unde ieșea un pețitor, întrau doi. Ađi poți prinde cănele de códă, și te poți învîrti pe tóte ulițele cu el, că nu te páleşti de pețitori.

Ađi, se pare, că, pe cine umblă după însurate, tótă lumea-l privește d'un nebun. Căț!

O lună a trecut deja, decând am intrat în dulcele Crăciunului, sau în timpul, în care împunge strechia nuntelor, și eu n'am auđit neci n'am cetit în gazete, că vr'un tinăr aparținător societatii nóstre culte s'e se fie logodit batăr, decum s'e se fie prins în unghița lui Isaia dănțuiește. Căț!

Ađi numai proștii dela sate se mai însoră. Inteligenții dela cetăți și orașe cad, ce e drept, ca cămilele, în genunchi înaintea femeilor, și sufer ori-ce povară li se încarcă în spate, dar' de taina căsătoriei fug, ca dracul de tămâie. Căț!

Mai știe Han-Tătar ce-i cauza de, între inteligenții dela cetăți și orașe, căsătoriile sânt tot așa de rari, ca și celibii, care iubesc biserica mai mult decât nevestele altora. Totuși cauza nu póte fi alta decât, că inteligenții noștrii din cetăți și orașe, au cetit pe Socrate, care dice: Tinerii, care caută după casătorie, sémênă cu peștii, care jócă dinaintea mrejii pescarului, toți se îmbulzesc, ca s'e se bage în mreajă, până-când nenorociții, cei-ce au intrat odată-n mreajă, își dau tótă silința, ca se-și recâștigate libertatea. Căț!

Cocóna Sfecla, care e atât de înțeleaptă, încât, dacă se uită numai la găină, știe deloc are ou sau ba, când 'mi-a gratulat estan de anul nou, 'mi-a đis, povestind laolaltă: Cocónă Gurădulce, în carnevalul, ce ne stă înainte, o se veđi, mirázanii de căsătorii, ca care toți orbii din lume laolaltă n'au mai veđut:

Crișan, avocatul cel bogat dela Abrud, o s'e se însore în carnevalul din estan după prima fată, care-l va cere; Lica, dela Bistrița, mai caută numai un companion, ca se-și ia o nevéstă; Dr. Mihi dela Orăștie va se ia pe Armean de nevéstă; archiereul Mihi s'a logodit cu Vuța lui Țițoiu din Grópă; Galaczi Papp János așteaptă numai

mórtea călugărilor din Blaj ca să se însóre; Duvlea din Făgăraş s'a hotărît se peţască pe vicarul Micu; protonotarul Tobias aşteaptă numai rezolvarea chestiunii orientale, şi la moment se'nsoră; Fulea, avocatul din Sas-Sebeş îndată ce Balomiri din Deva devine fată, îl ia de nevestă; noul primar din Caransebeş, încă înainte de alegerea sa, s'a logodit cu fata cea mai tineră a lui Tisza, cu idea de stat maghiar; Dr. Chicin din Arad, aşteaptă numai se scapere fetele după el, cum scapără el după însurat, şi deloc îşi ia nevestă; toţi popii văduvi, dacă-i slobode vlădica se'nsoră în carnevalul din estan, ş'o grămadă de bărbaţi sânt gata a se despărţi de femei, şi aş lua altele, etc. etc.

Ba, ce e mai mult, cocóna Sfecla, în atotştiinţa ei, 'mi-a comunicat — fireşte sub rosa — că şi redactorul nostru ar fi nebunit de a dóua-óră, dar' atunci şi eu îmi iau ziua bună dela redacţia Calicului Lib. Cât! Uij

Acum a trecut o lună, decând am intrat în carneval, şi ce s'a ales din prorocia cocónei Sfecla? S'a ales o minciună cu cercei! — Neci amploiăţii dela Albina, care, după leafa ce o au, s'ar putea însura batăr în rate, n'au încă toţi neveste. Ba şi soţul de odinióră, fostul redactor al Telegrafului Roman, Voilean, care 'şi-a câştigat deja o parte însemnată din mobilierul recerut pentru căsătorie, adecă un scaun, ca nevésta se aibă pe ce şedea, până-când el ar putea sta şi în picióre lângă o masă împrumutată, e încă tot flăcău. Cât!

Dar' ce-o se-'i faci? așa-s tinerii noştri inteligenţi de aşi: Unii-s prea tineri, şi pentru tot ce-'i prea tinër casătoria e prea de timpurie, alţii-s prea bătrâni, şi e prea târziu d'a se mai însura! Aşa ne rămân fetele la mijloc, şi ne mor de dorul măritatului, ca ţiganul, înţepenit între pite, de fóme. Mişluc!

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

BCU Cluj / Central Library Cluj

Rari, ca ciórăle cele albe, sânt femeile, care, deplângând mórtea bărbatului dintâiu, nu-și rezervă o lacrimă de bucurie pentru al doilea!

* * *

Omul prost, când se întâlnește cu mintea, dă cu piciorul în ea, ca și calul rănit la picior în cel-ce vrea se-l vindece!

* * *

Dacă prima privire a unei femei te aprinde, fi sigur, că ai ajuns înaintea unui foc de paie!

* * *

Ca medic fereștete d'a spune unui avocat, că ai un pațient, care-ți face griji, pentru-că de loc te'ntreabă: Ce, nu vrea se-ți plătească?

* * *

În părerile lor despre alții, ómenii, fără voie, se judecă pre sine!

* * *

Teologul adevărat, și când o țiglă, lunecând de pe turnul bisericii, cade și-i sparge capul, strigă cu scriptura: Tot binele vine de sus!

* * *

Închinarea la vișálul de aur, în Ungaria, n'ar fi posibilă, pentru-că ministrul de finanțe ar pune mâna pe vișál și l'ar confisca, cu tóte estea Ungaria, pentru Ovrei, e vișálul de aur!

* * *

Chiar și scăderile trupești au o parte bună: Schiopul cobóră și pe loc oblu, orbul nu se teme-n întunerec, și surdul nu se scandalizează de cântările de strană din biserica Grecilor din Sibiu!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

* * *

Eu cunosc advocați, din a căror mână, dacă scapă clienții, n'au d'a se mai teme de hoți și de tâlhari, pentru-că n'au ce mai perde!

* * *

Mai bine lapdă-te de plăcerea d'a avea nevêsta ta proprie, decât, însurându-te, se-ți iei o bólă cu zestre!

* * *

Decât cu sócră la casă, mai bine călugăr c'o nevêstă orfană!

* * *

Un jug nesuferibil e căsătoria pentru acele femei, care nu vreau se placă numai unuia, ci la tótă lumea!

* * *

Eu cunosc femei, care ar avea mai multă trecere, dacă și-ar sulumenț inima în locul obrazului!

* * *

Femeia se n' o întrebi: Cât ești de bătrână, ci cât ești de tineră!

* * *

Plugarul e talpa țării, și de aceea toți mișeii calcă pe el!

Popa Condac cu popa Prohod.

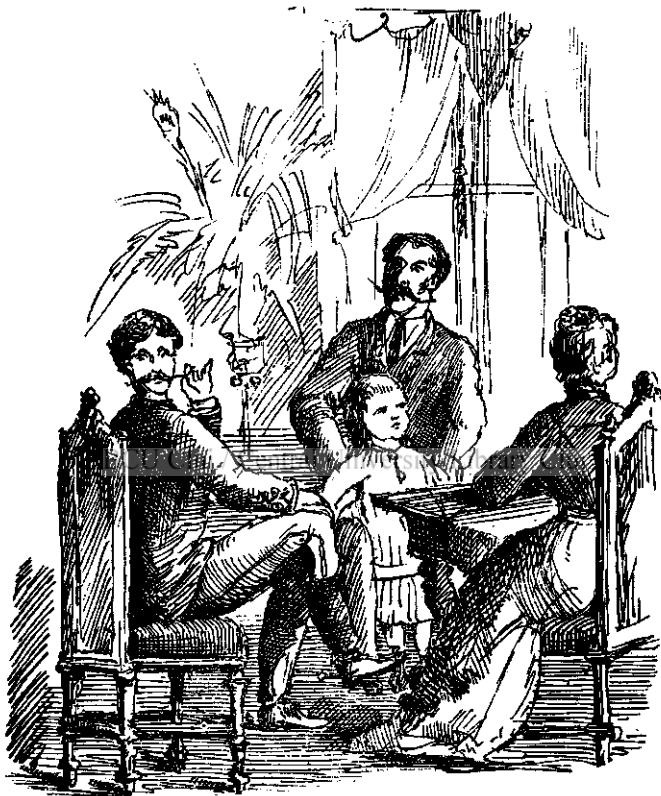
Condac: Cum ai traduce tu ȕisa strămoșască: „Beatus ille, qui procul negotiis“, mai potrivit:

Prohod: „Fericit celce n'are motive d'a se scărpina în ceafă!“

Condac: Dar' proverbul: „Si vis pacem, para bellum?“

Prohod: „Dacă vrei pacea în căsătorie, fă-te călugăr ori celibe!“

Nevinovăție copilărească!

Copila: Mamă dragă! Pentru-ce ȳice domnul te-
nente, cȳndu-ȳi cu tine singur: Scumpă Mariorȳ, Ńi acum,
dȳmnȳ baronesȳ?!

Unicul ajutor.

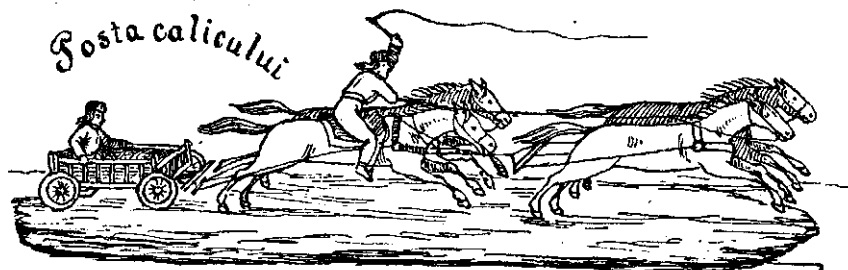
Țăranul: Haida curând la noi, domnule doctor, că Ghița meu a înghițit un șorece.

Medicul: Eu n'am ce căuta acolo, pentru-că tot nu-î pot ajuta. Du-te acasă, și spune lui Ghiță, că, dacă a înghițit un șorece, se înghiță ș'o mătă.

Un monolog.

De câte-ori umblu la cârciumă, am ceartă cu cârciumarul, pentru-că totdeauna-'mi socotește cu 2—3 litre de vin mai mult. Dar' știu eu ce am se fac. — Va se mă duc la deregătoriă pentru măsurarea vaselor, ca se-'mi măsore burta, și se-'mi pună pecet pe ea, ca pe buți, ș'apoi se-'mi mai socotească numai cârciumarul mai mult decât arată pecetul!

D-lui S. în C: Mângăete d'ocamdată cu atâta, ca Românul când țice: „Mirceo, Mirceo“, totdeauna își închipuește pe protopopul Cohalmului!

D-lui D. în B: Îmi pare rău, dar' Cocóna Gurădulce, de present, atâta-î de îngropată-n afaceri d'ale carnevalului, de nu știe unde-î e mâța. Mai îngădue nițal.

Dómnnei E. B. în S. (Bucovina): Scrisórea D-tale n'a produs prin cei 3 fl. atâta bucurie la redacție, câtă sensațiune, prin humorul său, la colaboratorii Calicului. Scandalografescu, cetindu-ți scrisórea, deloc m'a întrebat, dacă ești măritată sau ba? El e adecă văduv, și n'ar fi partie rea! Resalutări dela cocóna Gurădulce și dela cocóna Sfecla. Și mâța cocónei Gurădulce îți strigă un cordial: Miau!

Mai multor Domni și Dómnne: Mulțămita mea pentru gratulările de anul nou, și ziua onomastică. Cu deosebire mulțănesc celor ce și-au umplut vorbele góle de gratulare cu abonamentul anului curent. Și vorbele încurajează, dar' adevăratul curaj se produce la noi ȕiariștii prin monetă sunătoare, sau alte valori de bancă!

Frunză-n buză, Earbă-n barbă.

(Tip pedagogic-literar zamă de amuar.*)

Frunză verde mărăcine,
Așa credem că e bine,
Ca neico din când în când
Se dăm mréja mai la fund,
Că pôte prindem vr'un pește
Ca și domnul din poveste;
Câte-o știucă, câte-un crap,
Ca Frunză bătut la cap;
Câte-un puiu de pedagog
Ca și Frunză din prolog:
El pe Dittes l'auđise
Chiar odată, când tușise;
Ba și pe Ruso-l cetise
Nóptea-n niște crude vise.
Eară Sandu cel vestit,
Care ăice că-a murit:
Pentru-un tălerăș de brânză
Multe-'nvățase pe Frunză,
Multe bune, multe rele
Vai de păcatele sele!

* * *

Avea Dittes o piscă
Cu glagore puțintică
Ș'o-nchisese-n colivie
Ca cum-va-n minte se-'și vie,
Ș'o puse se-'nvețe frate
Și ea „comptabilitate“
Făcând mereu socotele
Cu-a coliviei grădele;
O puse și se piléscă
Mintea se ș'o ageréscă.
N'are naiba ce lucra
Căci și mintea ce-o avea
El s'apucă și 'i-o ia
Și ea de literatură
S'apucă se facă gură,
De artă, pedagogie

Uitând d'a ei meserie.
Lui Aurel și Stefan
D'o pițulă-'i dă destulă
Și d'un ban s'aibă un an.

* * *

Ș'avea Sandu un măgar
Cioplit din lemn de arțar.
Și de cum-va se-'ntêmpla
Că vr'un școlar nu știa
Iute de găt il punea.
De multe-ori și pe Frunză,
Când era gură de pânză
Îl decora cu acest odor
De minune făcător.
Când era Sandu se móră
Pe Frunză minte ușóră
L'a chiebat la al său pat
S'astfel el 'i-a cuvântat:
» Măi Frunză iubitul meu,
» Ținea-mi-te-ar Dumneđu,
» Eu prevéd, că o se mor
» Ș'acest bun și scump odor
» Il las ți-i de moștenire
» Și de vecinică-amintire.
» Și de cum-va s'o-'ntêmpla
» Cât în lume vei umbla,
» Ca cine-va din reintă
» Ți-i se-ți facă concurință,
» Ia cu tine acest odor
» Și-'i fi-n tóte învingător!“
Și d'atuncea tot mereu
Frunză-adóră chipul său,
Ear' lumea îl zărește
Tot în umbră-'i când privește.
Ffi Frunză blagoslovit
Cu odorul ce-ai primit!

Mugur-Mugurel.

*) Răsunset la Foiletonul „Gazetei“ Nrii 34 și 35 din anul acesta.

Cinstiților preoți din Solovestru, și Meșterhaza:
 Rugați-vă lui Dumnezeu pentru mine păcătosul, ca se trăsnească în cel-ce m'a sedus. Corespondența șarlatană, pe a cărei basă vi s'a făcut în numărul trecut atacul nemeritat, mi s'a trimis de Ioan Morariu st. abs. (cetește „stupid absolut“) și proprietar în Rîpa-de-jos. Corespondința originală vă stă la dispoziție. 'Mi-ar plăcea mult se dovedeți morarului de tărîțe din Ripa-de-jos, că merită streangul din cuiul de sus!

Reverendissimului G. S. în J. și amicului S. în R-P:
 Regret mult, că de astă-dată nu se pôte, dar' vă stau bun, că nu se-mpute!

D-lui învățător S. Miescu: Nu știți D-ta cumva comuna, în care locuești, și poșta, de care se ține acea comună? Dacă vrei Calicul, plătește răspunsul la întrebarea asta neplătită!

Mai multor Domni: Se vede, că nu ne cunoștem. Eu satirizez fapte adevărate, fără respect la persoană, în contul propriei mele răspunderi. Dela opincă până la vlăcă, ba și mai sus, până la archimandriții cei cu câte 12 i, nu cruț pe nici un păcătos. Nu credeți însă, că Cașe Câmpul Libertății, pe care Grecii din Blaj pușcă nume că-'s lupi!

și iară vă dicit vouă: Credeți-mi, că în prima fielc din Sibiiu cătră voi, și dacă nu ajung regulat, ărașul pörtă tótă vina — reclamați-mă frate!